

opusdei.org

El Prelat de l'Opus Dei entrevistat a "Le Figaro"

Versió íntegra de l'entrevista realitzada a monsenyor Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, publicada el 21 d'abril de 2006 al diari francès Figaro-Magazine.

05/05/2006

¿Per què serveix a l'Església l'estatut –únic en aquests moments– de prelatura personal concedit a l'Opus Dei? ¿Li permet

sobretot a l'Església estar millor informada sobre l'evolució de la societat laica en general i sobre la comunitat catòlica en particular?

Certament, avui dia, l'Opus Dei és l'única prelatura personal en sentit estricte. Però existeixen en l'Església altres circumscripcions que són equivalents en els plans teològic i canònic; penso en els ordinariats castrens o en la prelatura de la Missió de França, per exemple. Són estructures que no prenen la noció territorial com únic criteri de competència de jurisdicció; d'aquí l'adjectiu "personal".

L'estatut actual, definitiu, de l'Opus Dei, es correspon exactament amb la seva naturalesa (1). Quan la teva identitat està clarament definida, ningú dubta que ets, saben qui ets i perquè existeixes. Quan un vestit et va bé i estàs còmode amb ell, és millor per a tots.

D'aquesta forma, els fidels de la Prelatura viuen enmig del món on es troben: universitat, oficina, lloc de vacances. Procuren treballar bé, cadascun en la seva professió. Són homes i dones que són advocats, metges, periodistes, artistes, obrers, agricultors, músics, militars, mestres.

Hi ha un llibre que alguns consideren que ha marcat la història religiosa del vostre país: *França, país de missió*. Doncs bé, cada ambient professional és un lloc d'evangelització. Cada treball és veritablement una ocasió d'encontre amb Déu, com afirmava des del 1928 sant Josepmaria Escrivà: és mitjà per estimar Déu i per comprendre millor els qui ens envolten, per a participar en l'obra de la Creació i de la Redempció, mitjançant la feina.

Però, ¿com definiria vostè l'aportació específica de l'Opus Dei a l'Església?

Primerament, l'Opus Dei –vell com l'Evangelí i com l'Evangelí, nou, deia sant Josep maria– difon un missatge: Déu crida tots els homes i totes les dones a estimar-lo i a estimar el proïsme; és a dir, crida a la santedat i a l'apostolat en la vida quotidiana.

No *malgrat* el treball, sinó *mitjançant el treball* en un món on, com imatge de Déu que és, coopera amb Ell. És, en cert sentit, una aventura d'amor.

Després, l'Opus Dei ofereix la seva ajuda per a respondre a aquesta crida divina; la prelatura proposa activitats de formació cristiana i la possibilitat d'un acompanyament espiritual personalitzat, alhora exigent i adaptat a la vida corrent.

Tota aquesta història, divina i humana alhora, en imitació de Jesucrist, es funda en la confiança en la paternitat amorosa de Déu, en la fe en el Crist Ressuscitat, en l'acció de

l'Esperit Sant, avui, ara, en cada ànima.

L'Opus Dei procura complir aquesta missió en el si de l'Església, com una porció del poble de Déu. És una espècie d'escola de formació permanent perquè la gent del carrer trobi Déu en la seva vida corrent i comparteixi l'alegria d'aquest encontre amb els col·legues, els amics i coneguts.

En invertir molt en escoles, universitats i centres de formació, l'Opus Dei ha ocupat una mica la plaça que ocupaven en altres temps els jesuïtes a l'ensenyament. Amb una diferència, que els joves formats per l'Opus Dei tenen la possibilitat de fer-se ja membres: ¿què responen vostès als que assimilen això a l'adoctrinament?

En el si de l'Església existeixen diversos carismes i s'enriqueixen mútuament per al bé de tots,

sacerdots i laics, diòcesis, les realitats més variades; tots són útils i complementaris. Hi ha lloc per a tothom, dintre del respecte a les sensibilitats de cadascun.

Els centres d'ensenyament dels quals vostè em parla neixen una mica com els xampinyons, per la iniciativa i sota la responsabilitat d'unes persones concretes, que en general solen ser els pares dels alumnes, que són els primers interessats en l'educació de la joventut. L'Opus Dei no intervé en això, respecta la llibertat de la gent en la seva acció social.

Tota persona major d'edat té la possibilitat de pertànyer a l'Opus Dei. N'hi ha prou amb sentir-se atret per raons espirituals, desinteressades i comprovar com encaixa allí. Evidentment, és necessari una trobada personal, perquè aquest tipus de coses no es fan per telepatia.

La paraula *reclutament* és pròpia de l'exèrcit o de les empreses, però no d'una realitat eclesial com l'Opus Dei.

El fi de l'Opus Dei, com el de l'Església, no és augmentar constantment, sinó perllongar la presència del Crist en el món, servir les ànimes, fins que torni nostre Senyor.

Naturalment, això comporta la difusió del missatge cristià, en particular de la crida que Déu dirigeix a cadascú en la seva vida quotidiana.

Cal adonar-se que l'Opus Dei és apostòlic, perquè, en ser una part de l'Església, es remunta fins als primers deixebles del Crist, que van ser “enviats”. Una Església que no fos missionera seria un cadàver. Ai de mi, deia sant Pau, si no anunciés l'Evangelí! (cf. I Co, 9, 16)

Per això, el concili Vaticà II, després Pau VI en la seva exhortació *Evangelii nuntiandi* ; i finalment Joan Pau II en *Redemptoris missio*, han recordat la necessitat d'un compromís cristià amb l'anunci de l'Evangelí. Jesús convidava clarament a qui s'anava trobant, amb una paraula inequívoca: “Segueix-me”.

D'altra banda, aquesta invitació va ser de vegades en va, com en el cas del jove ric; no obstant això, el Crist no es va abstenir de convidar-lo a seguir-lo (Lluc, 18, 22). Sant Pau ensenya que la fe ve per la predicació (Rm 10, 17), no només mitjançant un testimoniatge de vida, encara que aquest testimoniatge constitueixi un pressupost necessari.

L'Opus Dei proposa uns ideals elevats, avui en una societat que no és cristiana, i jo espero que la prelatura continuarà fent-ho sempre.

Es requereix un *minimum* d'esperit rebel, gust per la independència, però també la generositat del qui aspira a fer quelcom pels altres.

L'Església per tant –i, en el seu si, l'Opus Dei, com una petit bocinet–, seguint el Crist, parla als joves. És sobretot el mateix Crist qui parla a cadascun.

Evidentment, un compromís amb l'Opus Dei suposa un llarg itinerari de coneixement mutu, molt de temps, per a portar a terme una iniciativa que és sempre personal i única, com cada persona als ulls de Déu. La resposta de cadascú és lliure; però ningú no pot respondre si no l'haguessin plantejat la qüestió; el fet de plantejar un projecte de vida s'inscriu en l'àmbit de la caritat; fer quelcom amb la pròpia vida, quelcom útil per als altres.

¿Per què estranyar-se d'això en una època com aquesta, en la qual totes

les organitzacions humanes fan un proselitisme que resulta amb massa freqüència excessiu o agressiu? Pensi en el màrqueting, en les campanyes publicitàries, en les operacions de sensibilització sobre un problema de la societat, quan es tracta de reclutar persones per a determinades feines, d'aconseguir una quota de mercat, d'augmentar el nombre d'abonats d'un periòdic o de fidelitzar-los, de dissuadir els fumadors o d'insistir en la prudència a la carretera, per no esmentar altres aspectes, que de vegades suposen fustigacions, ni de bon tros innocents.

Moltes persones, potser per una humilitat mal entesa, no s'atrevirien a plantejar-se l'encontre amb Déu en la feina, en la seva vida quotidiana, si ningú no li hagués obert aquestes perspectives. El Crist s'ha encarnat per a tots, no solament per a uns quants iniciats. Aquest és un missatge que no es pot ocultar!

¿ Com explica vostè que l'Opus Dei hagi assolit reunir més de 300.000 fidels al Vaticà per a la canonització del fundador, quan els seus efectius oficials no passen de 85.000 fidels?

Faci el càlcul: menys de quatre persones per cada fidel de l'Opus Dei; no és pas quelcom tan meritori. A milions de persones els hagués agradat estar presents en aquesta gran festa, si haguessin tingut temps i mitjans. La immensa majoria de les persones que participen en les activitats de formació de l'Opus Dei no tenen cap relació institucional amb la prelatua. Cal considerar dues coses. D'una banda, el missatge del fundador posseeix una gran força d'atracció per a qui estima amb rectitud la vida, el món, la gent: la plenitud del compromís cristià sense fer res d'extraordinari, excepte posar amor fins en les coses més petites. Això és possible! D'altra banda, hi ha

la simpatia que emana de la personalitat de sant Josepmaria, la seva alegria, el seu calor humà i la seva senzillesa. Tot això fa que moltes persones li resin i llegeixin els seus escrits fins i tot sense haver tingut cap contacte amb l'Opus Dei.

La majoria dels comentadors han subratllat que l'Obra s'ha donat a conèixer sobretot després de l'aparició d'El Codi da Vinci fa tres anys, i aquesta entrevista n'és la prova. ¿Pensa vostè com ells que com més se sàpiga sobre l'Obra, millor?

Sí. La ignorància és sempre un gran mal i la informació un bé. La comunicació no és un joc, ni suporta l'amateurisme. S'aprèn amb el temps a donar-se a conèixer millor i també a comprendre's millor un mateix. Fa falta una mica de paciència també en aquest camp.

Sigui quina sigui l'autonomia financera de les associacions gestionades per fidels de l'Opus Dei, ha de ser fàcil, en l'era de la informàtica, fer una llista i calcular el muntant dels fons que tenen. ¿Per què no es fa? ¿És per a desacreditar la idea que l'Opus Dei és “immensament ric”? ¿O, per contra, perquè resulta més útil deixar que es cregui això?

L'essencial és la iniciativa lliure i responsable que neix de la base. ¿Quines són les associacions gestionades pels fidels de la prelatura? Jo no les conec, evidentment, i els meus col·laboradors tampoc. Ni tan sols se'm passa pel cap perquè és una quimera. Admetent que sigui possible fer aquest càlcul, s'obtidria un inventari heterogeni. ¿Una poma més dues cadires, uns quants violins i balons de futbol sumen? ¿Quines són les associacions dirigides pels

que caminen pels carrers denominats “avinguda de la República”, o per les que tenen els ulls verds o juguen al tennis totes les setmanes? ¿Quant sumen en conjunt? En el pensament de sant Josepmaria Escrivà cada iniciativa ha d'estar equilibrada des del punt de vista financer, si escau mitjançant l'ajuda de patronats i col·laboradors habituals. Però l'Opus Dei no intervé ni pot intervenir, en nom d'un sa principi d'autonomia i de respecte a les competències de cadascun: Cadascun a la seva labor i els sastres a cosir!

Nascut a l'Estat espanyol fa menys de 80 anys, l'Opus Dei està present en tots els continents i en gairebé tots els països (2). ¿En quins d'ells li sembla que aquesta presència és avui més útil per a la missió evangelitzadora que se li ha confiat? ¿Per quines raons?

El concepte d'utilitat pren un altre sentit quan no es limita a uns paràmetres merament tècnics. La fecunditat ve de Déu. El salm 127 proclama que si Déu no construeix la casa, en va treballen els paletes. El mateix nom "Opus Dei" significa "treball de Déu". Jo penso que l'Opus Dei serà útil allí on realitzi exactament la seva missió: allí es trobarà a gust, bé, al seu lloc. La meva responsabilitat és justament vetllar perquè això es compleixi i en això estic. Penso en la primacia de l'oració, en la santificació de la feina i en les ocupacions quotidianes de la vida corrent, i per tant en tota la vida concebuda com una ofrena feta a Déu i com un servei al proïsme. Penso en l'evangelització com la coronació d'una autèntica amistat, de persona a persona: el cor parla al cor, li agradava repetir a Newmann: tota la persona, intel·ligència, afectes, voluntat. L'Opus Dei és útil quan, com a part de l'Església, ajuda

cadascú a trobar de nou la pau interior, en el perdó de Déu, en l'harmoniosa edificació de la seva personalitat, en l'acceptació de si mateix. En una paraula, quan fa sentir que Jesús segueix passant al nostre costat, donant sentit a les nostres vides. Aleshores es comprèn que Josepmaria Escrivà hagi pogut dir que la felicitat del cel pertany als que saben ser feliços en aquesta terra. Amb sofriments, per descomptat, que són inevitables, però feliços no obstant això, veritablement feliços.

Notes: (1) L'estatut de l'Opus Dei ha constituït durant molt de temps un problema perquè a l'Església catòlica no hi havia un altre que autoritzés als laics a ser "membres de ple dret" (amb el mateix títol que els eclesiàstics) d'una de les seves institucions.

Aquesta dificultat va ser parcialment superada a partir de 1950 mitjançant l'estatut d'"institut secular". Però el

fundador de l'Obra, Josep maria Escrivà, ho trobava molt insatisfactori... potser perquè situava a l'Opus Dei sota l'autoritat dels bisbes de les diverses diòcesis. Va ser el seu successor al capdavant de l'Opus Dei, monsenyor Álvaro del Portillo, qui va obtenir finalment de Joan Pau II la concessió del doble estatut de “prelatura personal” (creada pel Vaticà II) i de “diòcesi universal”; un estatut que monsenyor Echevarría qualifica de “vestit” en el qual se sent “molt còmode”.

(2) Els efectius oficials (sense comptar els cooperadors) són de 1.800 membres a l'Àfrica; 4.800 a l'Àsia i Oceania (amb una presència més forta al Japó); 20.400 per a les dues Amèriques; i 49.000 a Europa (amb 35.000 només a l'Estat espanyol, lloc d'origen de l'Opus Dei).

Verónica Grousset, 21 d'abril de
2006 (Figaro Magazine)

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/el-prelat-de-
lopus-dei-entrevistat-a-le-figaro/](https://opusdei.org/ca-ad/article/el-prelat-de-
lopus-dei-entrevistat-a-le-figaro/)
(17/02/2026)